

Antidogma - Kína gazdasági imperializmusa

2011 szeptember 24. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

nincs értékelve

Még

Mérték

Egy ideje már keleti szél borzolja a világgazdaság kedélyeit, éspedig egyre erősebben, különösen a 2008-as válság óta, amelyből a Nyugatnak a jelek szerint nem igazán sikerül kilábalnia.

Minden gazdasági indikátor azt mutatja, hogy „hosszú menetelése” után Kína rövidesen a csúcson landolva fejezi be a gazdasági modernizációját célzó „nagy ugrását”.

Az Egyesült Államoknak már csak az a sovány vigasza marad, hogy el?reláthatólag a kínai GDP csak 2030 környékén fogja túlszárnyalni az övét, ezalatt viszont a kínaiak egyre másra halmozzák a termelési, építési és t?kefelhalmozási rekordokat. Hovatovább már csak három rekord marad, amelyet az amerikaiak a magukénak mondhatnak: pro primo: ?k a világ legnagyobb fogyasztói/pazarlói, mivel pedig életmódjukat jórészt hitelb?l fedezik, pro secundo: ?k a világ legeladósodottabb „ingyenél?i”, a helyzet tartósítása végett pedig pro tertio: ?k költik a világon legtöbbet fegyverkezésre (egyedül ugyanannyit, mint a világ maradéka együttvéve) – ami persze csak tovább súlyosbítja a helyzetüket.

Amíg a hozzá hasonlóan legatyásodott vazallusaival körülvéve Barack Obama parádézik és játssza a hollywoodi gengszterfilmekben népszerűsített „kemény fickó” (tough guy) szerepet többek között Afganisztánnal, Iránnal, Venezuelával, Líbiával, Szíriával, Kubával, Észak-Koreával, Oroszországgal és alkalmasint Kínával szemben, addig a kínai imperializmus feltartóztathatatlanul folytatja el?renyomulását a világ minden szegletében, leplezetlenül a piacok, a nyersanyag- és energiahordozó- lel?helyek újrafelosztására, valamint a nemzetközi munkamegosztás és a többletérték-elosztás újratárgyalására törekedve.

Ez a gigászi küzdelem a hanyatló, de ideig-óráig még domináns transzatlanti blokk (USA, Kanada, Japán, Nagy-Britannia, Németország, Franciaország, Olaszország, Hollandia, Belgium stb.) és a Sanghaji Szövetség köré csoportosuló aspiránsok (Kína, Oroszország, Kazahsztán, Irán, Brazília, Venezuela stb.) között zajlik a globális imperializmus vezet? pozíciójáért.

Ebben a geostratégiai játszmában közép- és hosszú távon mindenképpen Kína kezében vannak az aduászok: momentán a világ devizatartalékainak egyharmada, benne 1400 milliárd dollárral, valamint több mint 900 milliárd dollár érték? amerikai kincstárjeggyel.

Egyáltalán nem lebecsülend? 1,3 milliárd f?s demográfiai súlyával a kínai „élettér” a világ legnagyobb komplett felvev?piaca, az ázsiai gazdasági növekedés lokomotívja, a globális árutermelés központja. Világszinten Kínában kel el a legtöbb televízió és (az USA után) a legtöbb számítógép, a távol-keleti gigász gyártja a világon eladott

fénymásolók, cipők, játékok és mikrohullámú sütők kétharmadát, a televíziók és telefonok egynegyedét.

A kínai sárkány azonban nem csak abból meríti erejét, hogy fogyasztási cikkekkel árasztja el a világot. Külföldi stratégiai beruházásait az ideológiai-politikai megfontolásokat háttérbe szorító vegytiszta pragmatizmus vezérli minden irányban. Ennek jegyében nemrég kétoldalú együttműködési megállapodást kötött Tajvannal 5,6 milliárd dollár értékben, 15 milliárd dolláros hitelt adott az APEC-országok (Brunei, Kambodzsa, Laosz, Vietnam, Fülöp-szigetek, Malajzia, Mianmar, Szingapúr, Thaiföld, Indonézia) infrastrukturális fejlesztésére, Afrikába majdnem 12 milliárd dollárt osztogatott szét koncessziós hitelként, és még Szerbiának is jutatott bagatell 200 milliót egy Duna-híd építésére. Óriási devizatartalékaira támaszkodva nagyvonalú kölcsönöket nyújt azoknak az országoknak, amelyeket be akar vonni a befolyási övezetébe vagy amelyekre szüksége van ahhoz, hogy biztosítani tudja nyersanyag- és energiaellátását.

Így például 2009-ben alig két hónap alatt 25 milliárd dolláros hitelt adott Oroszországnak, 4 milliárdot Venezuelának, 1 milliárdot Angolának és 5 milliárdot Kazahsztánnak. (Jól látható módon a kínai olajstratégia radikálisan különbözik az amerikaiak által választott opciótól, akiknek már több mint 800 milliárdjukat emésztette fel az iraki kőolajkincs lenyúlása érdekében indított, de a végeredményt tekintve igencsak kétséges kimenetelű háború.)

2009 januárjában Kína Afrika nyersanyagokban leggazdagabb országának, a Kongói Demokratikus Köztársaságnak (ex-Zaire) is kölcsönzött 34 milliárd dollárt, a kínai Exim Bank két évvel korábbi 8,5 milliárdos hitele után. A kínaiak nem csak a fejlődő országokra vetették ki a hálójukat. Az állami Chinalco konszern 19,5 milliárd dolláros beruházással 18 százalékra növelte részesedését a világ második legnagyobb bányavállalatában, az angol–ausztrál Rio Tintóban, a China Development Bank pedig 10 milliárd dolláros hitelt nyújtott a Petrobras brazil állami olajvállalatnak, amely cserébe évi min. 100 ezer hordó kőolaj szállítására vállalt kötelezettséget, és Kína hasonló megállapodásokat kötött Oroszországgal, Venezuelával és Iránnal is.

Kanadában különösen lendületes a kínaiak gazdasági térfoglalása (38 százalékos részesedés a Tech Resources óriáscégben, bányák Nunavutban, erdők Brit-Kolumbiában, víztermelés Albertaiban, közreműködés a québeci Plan Nord fejlesztési megaprojektben).

Mind ez persze egyáltalán nem tetszik az amerikaiaknak, akik minden áron igyekeznek útját állni a kínai expanciónak. Példának okáért Kínát mindeddig nem kooptálták sem a legfejlettebb államokat tömörítő G8-as csoporthoz, sem a Gazdasági Együttműködési és Fejlesztési Szervezethez (OECD), nincs vétőjoga a Nemzetközi Valutaalapnál (IMF), amelyet pedig jelentős összegekkel dotál (legutóbb 50 milliárd dollárral a fejlődő országok támogatására), és elhanyagolható tényezőként kezelik a Világkereskedelmi Szervezetben (WTO), noha a világ első exportőre és második importőre, ahogyan a Világbanknál is, pedig a világ (messze) legnagyobb valutatartalékait birtokolja csaknem 2500 milliárd dollár értékben, és egymaga többet kölcsönöz a fejlődő országoknak, mint a Világbank.

Kína pillanatnyi függése az amerikai piactól és valutától azt eredményezi, hogy versenyezni ugyan versenyezhet az Egyesült Államokkal, de csúdbe nem döntheti. Legalábbis egyelőre. És ez az amerikaiak egyetlen szerencséje. Legalábbis egyelőre.

Gazdag István, demokrata

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
